

30.8.2020, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodine, Pane náš, jak vznešené je tvoje jméno po vši zemi! Svou velebnost vyvýšil jsi nad nebesa. Ústy nemluvnat a kojenců jsi vybudoval mocný val proti svým protivníkům a zastavil nepřítel planoucího pomstou. Vidím tvá nebesa, dílo tvých prstů, měsíc a hvězdy, jež jsi tam upevnil: Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš? Ž 8, 2-5

PÍSEŇ 635 Tvá, pane, 611 Není lepší,

VSTUPNÍ MODLITBA

Hospodine, Pane náš, skláníme se před tebou, abychom ti děkovali a současně tě prosili, a přitom tě chválili za vše, co nám dáváš i za vše, co od tebe dostáváme. Děkujeme ti, že na nás pamatuješ, že se nás ujímáš, že nad námi držíš svou ochranou ruku. Děkujeme ti, že i my víme, že ti na nás záleží a prosíme tě, abys za námi přicházel a vedl nás tam, kam ty sám potřebuješ. A prosíme tě, dej nám poznat, co je i v našich životech to skutečně důležité a podstatné a ty sám to odděluj od toho nedůležitého a nepodstatného. A prosíme tě i za naše dnešní bohoslužby, dej nám z nich zaslechnout, co i my máme vidět a veď nás při nich tou cestou pravdy a pokoje, jakou bychom i my potřebovali najít. Amen

1. ČTENÍ Iz 35, 5-7

PÍSEŇ 379 Stvoř srdce čisté,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane náš, Kriste Ježíši,

přimlouváme se za všechny, kdo nevidí a nemusí být jen slepí a prosíme tě, uzdravuj je svým slovem i dotekem, ať najdou, co hledají. Přimlouváme se za všechny, kdo jsou kolem nás, jen je nevidíme my sami nebo nechceme vidět a prosíme tě, dávej nám poznat, kdo z našich blízkých i bližních potřebuje tvou pomoc, tvé uzdravení, aby prohlédl. Prosíme tě za tvou uzdravující moc pro všechny, které i my k tobě přivádíme, prosíme tě, aby se tvé slovo i tvá blízkost dostala i k těm, kteří se s ní třeba ještě nepotkali.

A přimlouváme se za všechny, kdo s námi žijí i zde, na vesnici, prosíme tě, ať nacházíme cestu jeden ke druhému, ať mezi námi nestojí nic, co by nás dělilo, ale naopak spojovalo.

A prosíme tě i za celý náš sbor, ať je útočištěm všem hledajícím, pochybujícím, ale i selhávajícím, ať jsme tu hlavně pro ty druhé, a nejen sami pro sebe.

A všechny své vyslovené i nevyslovené prosby vkládáme do společné modlitby, jak jsi ji nás ty sám naučil: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě; když jsem se stal mužem, překonal jsem to, co je dětinské. Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzříme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne. 1Kor 13, 11-12

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. ‘ Num 6, 24-26

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mk 8, 22-26

Přišli do Betsaidy. Přivedli k němu slepce a prosili jej, aby se ho dotkl. I vzal toho slepého za ruku a vyvedl ho z vesnice; potřel mu slinou oči, vložil na něho ruce a ptal se ho: „Vidíš něco?“ On pozvedl oči a řekl: „Vidím lidi, vypadají jako stromy, a chodí.“ Potom mu znovu položil ruce na oči; slepý prohlédl, byl uzdraven a viděl všechno zcela zřetelně. Ježíš ho poslal domů a přikázal mu: „Ale do vesnice nechod!“

Vidím lidi, říká polo-uzdravený slepec poté, co mu Ježíš plivne do očí. Vidím lidi, vypadají jako stromy a chodí, řekne polo-uzdravený slepec, a ještě, než ho Ježíš uzdraví, aby viděl všechno zcela zřetelně, poví nám něco, co i o těch lidech vypovídá víc než to, co potom. Lidi, co vypadají jako stromy a chodí, copak nám to asi tak připomíná.

Zdalipak ne zdejší situaci obrostlou lesy a loukami a lidmi v nich či na nich, kteří se jim už i podobají, ale aby se s nimi člověk mohl i nějak potkat, musí buď na rodinnou oslavu narozenin nebo za kulturou na koncert, jedině tam mohou být aspoň na chvíli spolu. Jinak tu i my zůstáváme takoví poloslepí a uzdravení také jen na půl. Až pak uvidíme všechno zcela zřetelně, až když nás Ježíš uzdraví nejen z naší minulosti, ale i minulosti všeho, co je kolem nás. Jeden českoslovácký farář to řekl přesně: největším problémem církve je její

vlastní minulost, stále se něco připomíná, aby se nemusela řešit současnost, natož budoucnost.

Až pak uvidíme všechno zcela zřetelně. Až se oprostíme od všeho, co bylo a co jsme viděli předtím a podíváme se i na celý svět nějak nově, nějak jinak než dosud, tak, jak by si to ten svět i zasloužil. Ale do vesnice nechod', říká uzdravenému slepci Ježíš, tam ten svět nenajdeš. Snad jen jeho část, stromy, lesy a louky, a lidi jako oni.

A slepý prohlédl, byl uzdraven a viděl všechno zcela zřetelně. Co vidíme my? Právě že často taky jen ty stromy, lesy a louky a možná bychom také potřebovali být uzdraveni, prohlédnout a vidět všechno zcela zřetelně. Co možná, určitě bychom to potřebovali a nejen to, taky nějaký příslib, že opět bude líp a Ježíš nás bude moci poslat domů a přikázat: ale do vesnice nechod', tam už se nevracej.

Ne, vesnice není mrtvá ani nic jiného, jen je třeba být z ní trochu vyveden, ale ne z míry, nýbrž místně, aby se do ní ne už nemusel vracet, ale byl trochu stranou. Každý člověk, ať už slepý nebo vidící potřebuje klid, aby se vyrovnal s tím, že vidí a potřebuje se nejprve trochu šetřit, než se opět vrátí mezi lidi. Už protože někdy je víc, co nevidíme, než co vidíme a než uvidíme lidi jako chodící stromy, musíme být tak trochu vyvedeni z míry, klidně i ven z vesnice, abychom mohli vidět víc. A klidně prohlédnout, být uzdraveni a vidět všechno zcela zřetelně. Vesnice, ne-vesnice, spíš zas hezky domů.

Jen tam budeme moci opět vidět všechno zcela zřetelně. A proč? Proč je tak podstatné podívat se na ten svět i na vše kolem nás i nějak jinak, jinak než dosud, jinak, než jsme byli zvyklí? Protože jen tak můžeme být uzdraveni, jen tak můžeme prohlédnout, když se i na ten svět a lidi kolem nás podíváme ještě nějak jinak, ne tak, jako vždy, ale právě že jinak, až pak uvidíme všechno zcela zřetelně. Až když budeme uzdraveni i samotným Ježíšem, což opět neznamená čekat, že nebo když k němu někdo přijde, ale sami k němu ty lidi ať už slepé nebo naopak vidoucí až moc, přivádět. Mluvit s nimi i o něčem jiném, nejen o minulosti a tom, co tak vždycky bylo, ale právě o tom, co je teď a co i toho druhého může uzdravit. A není to jen návrat ke kořenům, ať už stromů nebo něčeho jiného, je to právě ten současný svět, který je už úplně jiný, a hlavně někde úplně jinde. A je to právě Ježíš, kdo se takového člověka může i dotknout, vzít ho stranou, klidně i vyvést ven, vložit na něj ruce a zeptat se ho: „Vidíš něco?“

Vidíš něco? A ten slepý řekne, ty samé lidi, lidi, co vypadají jako stromy a chodí. Nic moc se nezměnilo, je to tu stále stejné, už taky i trochu okoukané, nikdo nový ani nic nového nepřichází, protože se o tom s nimi ani nikdo nebaví. Taky není o čem, vést lidi za Pánem Ježíšem nikdy nebyla žádná sranda, tím méně teď, když je to stále o tomtéž. Nic nového pod sluncem, chtělo by to ještě jednou a jinak.

Takže i Ježíš mu znovu položil ruce na oči a slepý byl v tu ránu uzdraven a viděl všechno zcela zřetelně.

Co se to najednou stalo, že uviděl, že prohlédl, že ho i Ježíš uzdravil? Žádné uzdravení nejde hned, všechno chvíli trvá, tím spíš u člověka, který předtím neviděl vlastně nic nebo si to pamatoval ještě z doby, kdy to ještě viděl. Ale teď?

A co vidíme nebo bychom chtěli vidět my? Uzdravené lidi, co se mezi nás opět navrátí nebo jen všechno zcela zřetelně nebo se jen i my potřebujeme i na ty lidi podívat ještě trochu jinak?

Původně slepý člověk nakonec prohlédl tím, že ho jednak Ježíš uzdravil, ale především mu byl dán jiný pohled na věc. A nejen tím, že se i z té vesnice trochu vzdálil nebo spíš z ní byl vyveden a pak se do ní už ani nevrátil, ale právě tím, že se ho Ježíš nejdřív zeptal, co vidí a až pak mohl vidět všechno zcela zřetelně. A zeptal se ho tak proto, že není důležité, co vidíme nebo spíš nevidíme, ale jak o těch druhých smýšlíme nebo spíš přemýšlíme. A Ježíš právě tuto zábranu odstraní. Zábranu v tom vidět lidi tak, jak jsou, a ne jak je chceme vidět. Zábranu v tom podívat se na ně, ale i na celý ten svět i trochu jinak, nesnažit se, aby se ty lidi podobali nám nebo naší představě o nich, ale naopak, aby se ta naše představa podobala jim. Nejsme stejní, každý z nás je jiný a v tom je často i ten největší problém. Že už ani ten svět není, co býval a všechno je jinak.

Všechno je jinak. Ještě jinak, než si myslíme, ještě jinak, než o tom přemýšlíme, ještě jinak než si to i představujeme. Všechno je jinak a není to nutně špatně, aby i ten slepý mohl být uzdraven, musel připustit změnu, že to jde i jinak, že se nelze stále jen totiž v kruhu, ale lze prohlédnout a vidět všechno zcela zřetelně a tak, že se na to podíváme i nějak jinak.

Tak, jak by to chtěl i Pán Ježíš. Aby byl uzdraven každý jeden člověk, aby z lidí nebyly jen stromy a aby se každý člověk mohl i na ty druhé lidi také zaměřit. A to ne tak, že se opět vrátí do té vesnice, ale právě tak, že si vytvoří svůj vlastní úsudek, svůj vlastní pohled na věc, svůj vlastní názor, což je i přesně to, jak to činí i dnešní mladí lidé, stačí je někdy jen pustit ke slovu.

Milí přátelé, prázdniny jsou u konce, za chvíli nám začne září a s ním i nový školní rok. A s ním i celá řada změn. I váš farář, než tu definitivně padne, bude muset provést několik změn. A to hlavně sám u sebe. Ono není špatné být aspoň na chvíli vyveden ven a být uzdraven Ježíšovou mocí prohlédat a vidět najednou všechno zcela zřetelně. Ono není špatné moci se na věci a lidi podívat ještě trochu jinak a pak odejít domů. A není vůbec špatné nechat se Ježíšem i uzdravit. Někdy stačí jen připustit, že to jde i jinak.

Byla to včera pěkná oslava narozenin a pěkný koncert.

PÍSEŇ   442 Pane, dnešek